Bobo

VERSCHIJNT WEKELIJKS

NR. 33 - 16 AUGUSTUS 1969
abonnementsprijs 35 cent
losse nummers 50 cent
voor België 7 frank

Bobo zuigt, wat fijn gaat dat,
Alle stofjes van de mat.
Moeder Muis roept: „Hola, stop!
Zuig mijn kindertjes niet op!"

Zie je de vier muizekindertjes,
die op de plaat verborgen zijn?

VOORLEESBLAD VOOR PEUTERS EN KLEUTERS

Krabbel Oma Tante Deur-Dicht Tsjoek-Tsjoek

Bobo

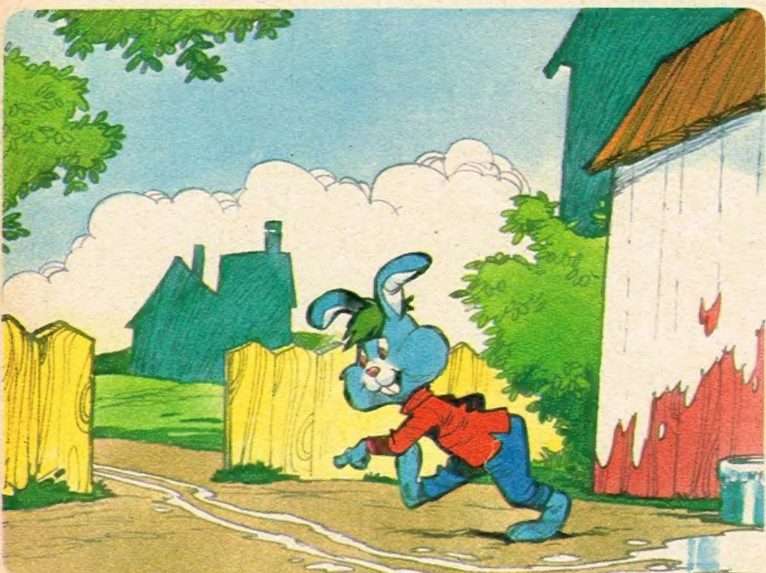
Bobo Konijn en zijn

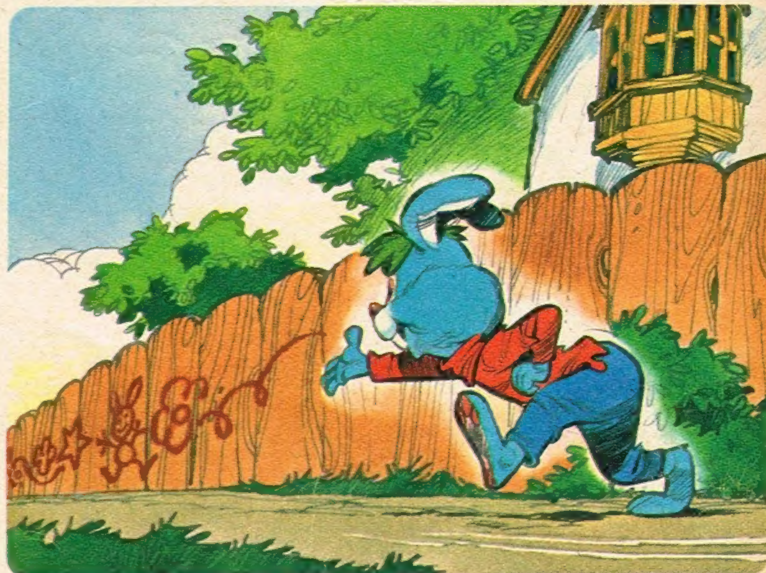
1. Papa Konijn is druk aan het werk. Hij schildert de muur van het schuurtje hagelwit. Ook Bobo is bezig. Hij veegt voor mama de stoep. Maar Krabbel, Baby Boemsi en Tsjoek-Tsjoek werken niet. Ze hebben geen zin om in de tuin te blijven. En omdat er niemand op ze let, maken de drie konijntjes dat ze wegkomen.

2. „Bobo, heb je de kleintjes nog gezien?" vraagt mama even later. Bobo zet de bezem tegen de muur en kijkt om zich heen. „Ze waren pas nog in de tuin. Maar nu zie ik ze niet meer!" „Als ze maar niet weggelopen zijn," zucht mama. „Ze zijn nog zo klein; ze zullen nog verdwalen." „Ik ga ze wel zoeken," zegt Bobo.

3. Welke kant zouden die drie zijn uitgegaan? Bobo hoeft er niet lang over na te denken. Zijn neefje Tsjoek-Tsjoek had natuurlijk weer een speelgoedtreintje bij zich. Met dat treintje heeft hij door de verf gereden. Nu hebben de wielen een spoor achtergelaten. Aha, Bobo hoeft het spoor maar te volgen, zie je wel?

4. Als Bobo een eindje gelopen heeft, houdt het spoor plotseling op. De verf is nu natuurlijk wel van de wielen af. Wat nu? Bobo kijkt eens rond. Wat ziet hij daar op de schutting? Allemaal tekeningen. Die heeft natuurlijk zijn zusje Krabbel gemaakt. Hier zijn ze dus langs gekomen, denkt Bobo opgelucht.

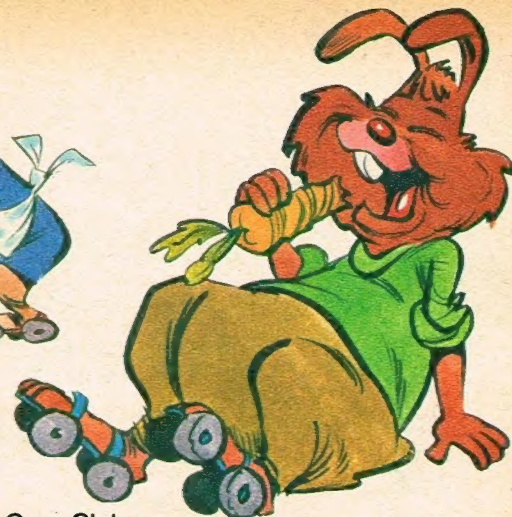
Lees-Voor

Baby Boemsi

Papa Mama

Oom Slokop

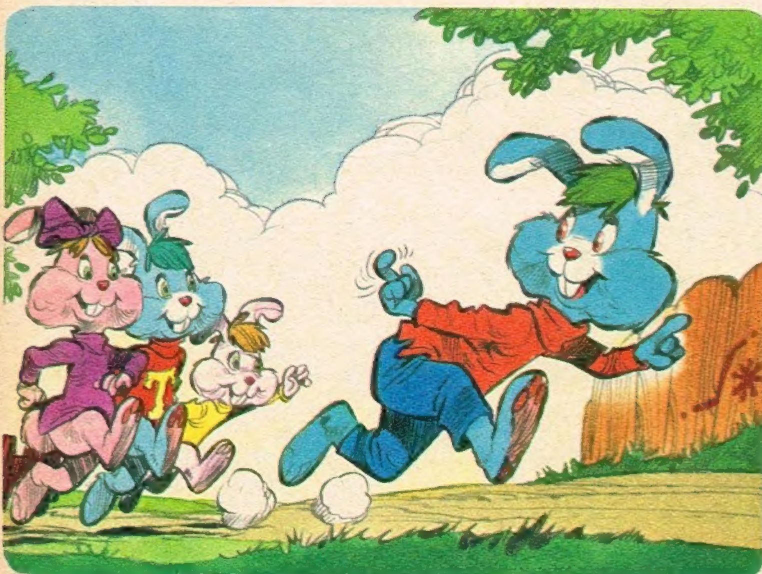
vrolijke familie

5. De schutting is lang. Maar overal ziet Bobo grote tekeningen. Nu heeft hij een nieuw spoor dat hij volgen kan. Bobo stapt haastig verder. Hij wil de kleintjes zo vlug mogelijk terug bij mama brengen. Mama is zo ongerust. Hij moet ze nu gauw vinden. Wat moeten drie kleine konijntjes ook zo ver van huis!

6. Aha, daar heeft hij ze. „Komen jullie eens vlug mee naar huis!" roept Bobo. Maar Krabbel zegt: „Nee, hoor, we willen spelletjes doen en we willen niet naar huis." „We doen het niet!" plaagt Tsjoek-Tsjoek en Baby Boemsi kraait: „Lekker niet, lekker niet!" Gelukkig is Bobo heel slim. Hij zegt: „Ik weet een leuk spelletje."

7. „Wat voor een spelletje?" vragen de kleintjes. „Sjok-sjok-sjok, achter moeders rok!" vertelt Bobo. „Ik loop voorop en jullie moeten achter me aankomen. Als ik spring, moeten jullie ook springen. Als ik hinkel, dan doen jullie het ook. Let op, daar gaan we: „Sjok-sjok-sjok, achter moeders rok!"

8. Krabbel, Boemsi en Tsjoek-Tsjoek hebben reuze veel pret. Ze huppelen, springen en hinkelen achter Bobo aan. Ze merken niet dat Bobo regelrecht naar huis gaat. Pas als ze thuis zijn, krijgen ze het in de gaten. „Gelukkig!" roept mama blij. „Bobo, jij bent een prima snuffel-speurneus." Bobo's neusje krult ervan!

DE BAL VAN FLIPJE

Flipje van Veen, die zó goed kan keepen,
Die trapte zijn bal in de zee. In het diepe!
Daar ging ie. Ojee!
De zee nam hem mee.
Toen speelden de vissen. Het was al nul-twee!

,,Hier met die bal!'' riep Flipje van Veen.
,,Die mag je niet houden. Dat vind ik gemeen!''
De zee zei geen woord,
Die kabbelde voort,
Die deed of hij Flipje niet eens had gehoord.

Flipje bleef schreeuwen: ,,Geef terug!'' en ,.Geef hier!''
Hij stampte heel boos, maar dat hielp hem geen zier.
En diep in de zee
Daar werd het twee-twee.
De wedstrijd kwam zelfs op de vissen-t.v.

Flipje werd nijdig. Ontzettend was dat!
Hij spuugde in zee. Maar die wás al zo nat.
Zo'n spuugje, och kom,
Wat gaf hij daarom?
De zee vond het jongetje vreselijk dom.

Maar heus, na een tijd, wel zo'n vier weken later,
Toen viste een visser de bal uit het water.
De zee lachte toen:
,,Dat mag je best doen,
De club van de vissen is toch kampioen!''

Nu kun je begrijpen hoe blij Flipje is,
Maar toch zegt hij telkens: hij ruikt nóg naar vis!

SPELEN MET LETTERS EN WOORDEN

Bobo kan al heel mooi lezen en schrijven. Kun jij dat ook? Probeer het maar.

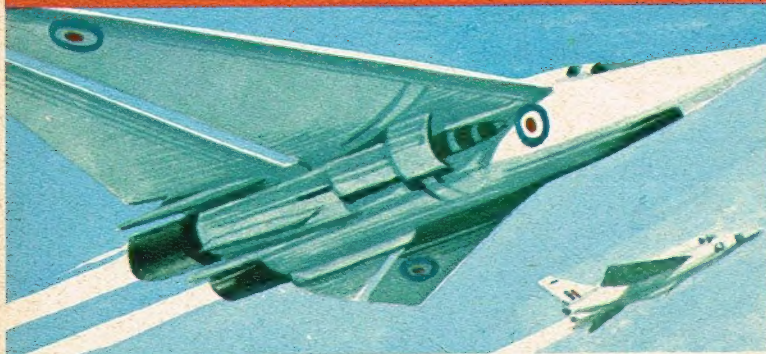

vogels

----

vissen

Ik kan niet vliegen.
De vogel vliegt wel.
Ik kan niet zwemmen.
De vis zwemt wel.
Ik leer hoe ik moet zwemmen.
Kan ik ook leren vliegen?
Nee, dat gaat niet.
Alleen maar met het vliegtuig.
Dat is fijn.
Ik wil wel mee.
En jij?

vliegen

----

zwemmen

OOM STUNTEL

en zijn neefje Handige Heintje

1. Gisteren heeft oom Stuntel een paar prachtige schoenen gekocht. Het zijn schoenen waarmee je heel hard kunt lopen. Je kunt er zelfs mee over de bergen gaan, want er zitten spijkers in de zolen. Zo gauw oom wakker wordt, denkt hij aan de hardloopschoenen. En natuurlijk gaat hij ze onmiddellijk aantrekken.

2. Maar de schoenen met spijkers zijn niet voor binnen. Die zijn voor buiten. Als oom ermee door de kamer loopt, blijft het vloerkleed aan de spijkers vasthaken. Lieve help, oom trekt de hele boel mee. Hondje Flap heeft pret. Er gaat weer wat moois met de baas gebeuren, denkt hij. En wát voor moois. Let maar op!

3. Nu moet oom de trap af. Maar ook de traploper blijft vastzitten aan de schoenen. Oom probeert zijn voeten los te krijgen. Het lukt niet. Hè, wat vervelend nou! Oom wou toch zo graag naar buiten om te kijken hoe hard hij met zijn nieuwe schoenen lopen kan. Opeens tuimelt oom voorover van de trap. Aiaiai!

4. De traploper wordt helemaal losgerukt en oom Stuntel rollebolt maar door. Wat een vertoning! denkt hondje Flap. Er is vast geen hond op de wereld, die zoveel malle dingen met zijn baas beleeft. Het lijkt wel een circusvoorstelling. Maar die arme oom Stuntel vindt het zelf helemaal niet zo leuk.

5. Omdat de voordeur openstaat, rolt oom regelrecht de straat op. Daar komt juist zijn neef Heintje aan. Heintje schrikt, als hij daar een dikke opgerolde traploper naar buiten ziet komen. Hij schrikt nog harder, als hij merkt dat zijn oom erin zit. Wat heeft hij nu weer uitgehaald? Heintje springt haastig opzij.

6. Op de straat loopt een man met een kachelpijp en een man met een petje op. Ze zijn op weg naar hun werk. Opeens voelt de man met het petje een duw tegen zijn benen. Boem, daar valt hij. Oom Stuntel is met loper en al tegen hem aan gebotst. Hij rolt al weer verder. „Hela, wat zijn dat voor streken?" roept de man.

7. Eindelijk, bij een paaltje, is oom Stuntel uitgerold. „Oom toch!" roept Heintje. „Hoe kwam dat nou?" „Ik wou mijn nieuwe hardloopschoenen eens proberen," moppert oom. „Ik heb ook altijd pech. Ik wou doodgewoon eens flink gaan rennen." „Dat komt goed uit, oom," zegt Heintje. „Ren maar zo hard u kunt. Het is nodig!"

8. Ja, dat heeft Heintje goed gezien. De twee boze mannen komen oom achterna. De ene zwaait met de kachelpijp. De andere met een stuk gereedschap. Maar oom kan op zijn hardloopschoenen veel vlugger lopen dan zij. Oom zet het op een lopen en ze halen hem lekker niet in. Nu zie je dat ze toch van pas komen!

We wonen allemaal

1. Waar is de familie Zonnemans vandaag terechtgekomen? O, in een huis met een grote tuin, waar je Indiaan en cowboy spelen kunt. Zelfs oma doet mee. Ze draagt de baby in een doek op haar rug. Zo doen Indianenmoeders dat nu ook. Handig, hè?

2. Lucie doet het na met de pop. Oom Wim speelt natuurlijk Indianenmuziek op de piano. Dat kun je wel zien aan Loekie en Anja, die aan het dansen zijn. De meneer daarachter is vast een echte Indiaan. Hoe zou hij heten? Hij heeft zeker een mooie naam!

De tekenaar heeft in de plaat een aa

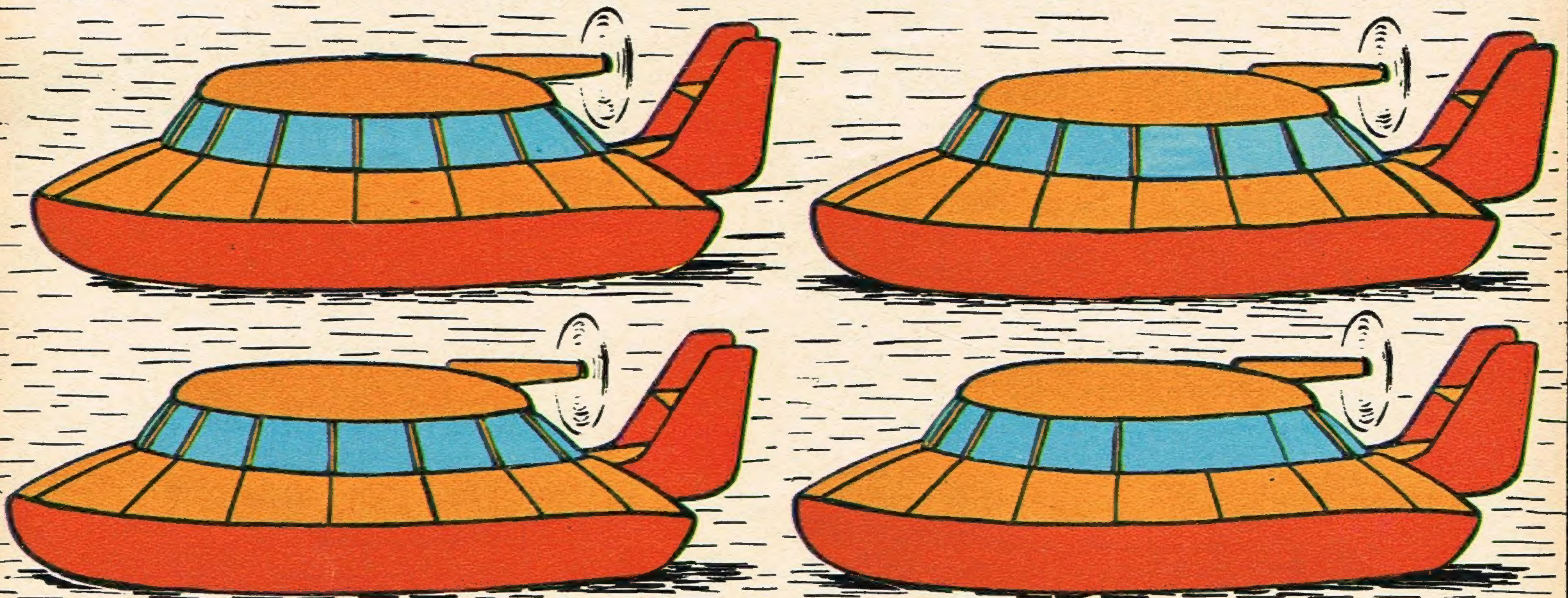
n een gele caravan

3. Papa zit hoog op de bok van de koets. „Niet wegrijden, ik ben aan het verven," roept Bas. Nee, papa rijdt niet weg. De paarden zijn maar speelgoedpaardjes. Peter en de poesjes spelen ermee. En zie je de tweeling rennen als twee kleine Indiaantjes?

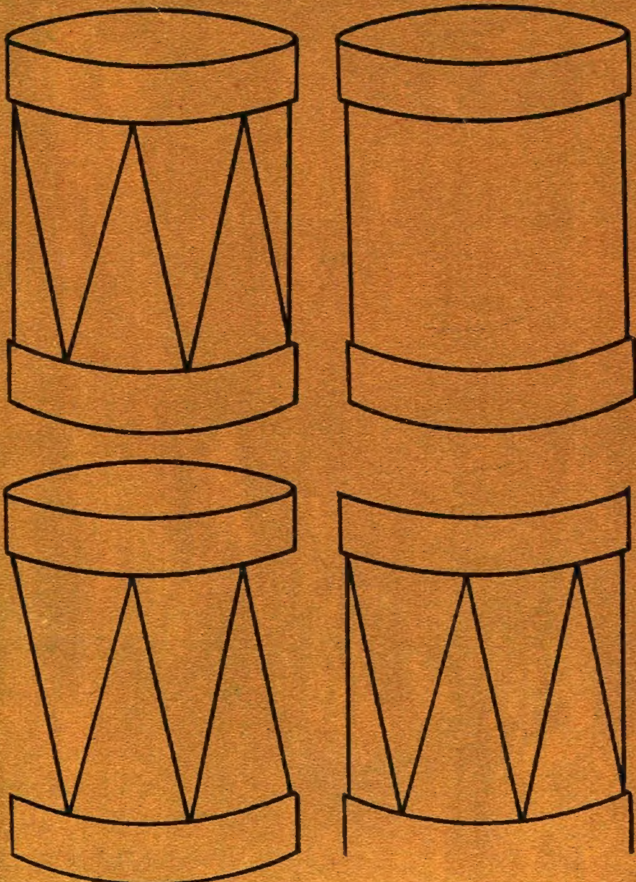
4. Opa rookt vandaag geen gewone, maar een vredespijp! Marjo is met Tippie de hond echt cowboy-eten gaan kopen. Zou dat even lekker zijn als mama's appeltaart? En wat vraagt Wiesje daar? „Zouden cowboys en Indianen ook van bloemen houden, net als ik?"

l pijlen verstopt. Kun je ze vinden?

GA ER EENS VOOR ZITTEN

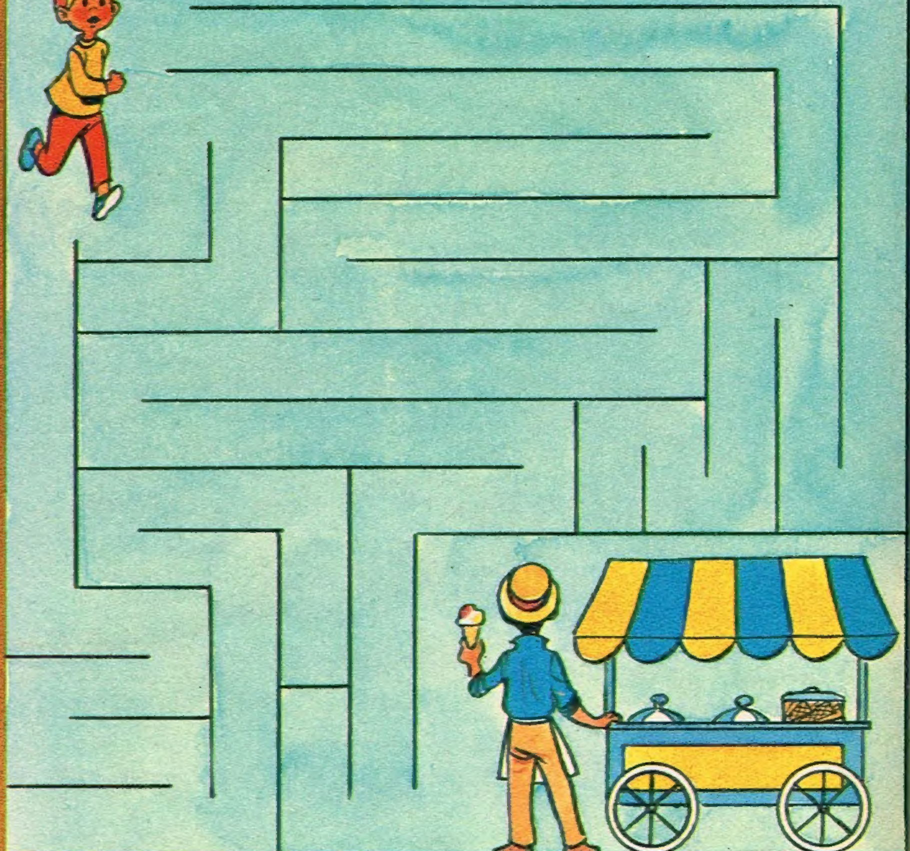

Vier vaartuigjes op het water. Ze lijken hetzelfde. Een is er anders. Ga ervoor zitten en kijk maar eens goed.

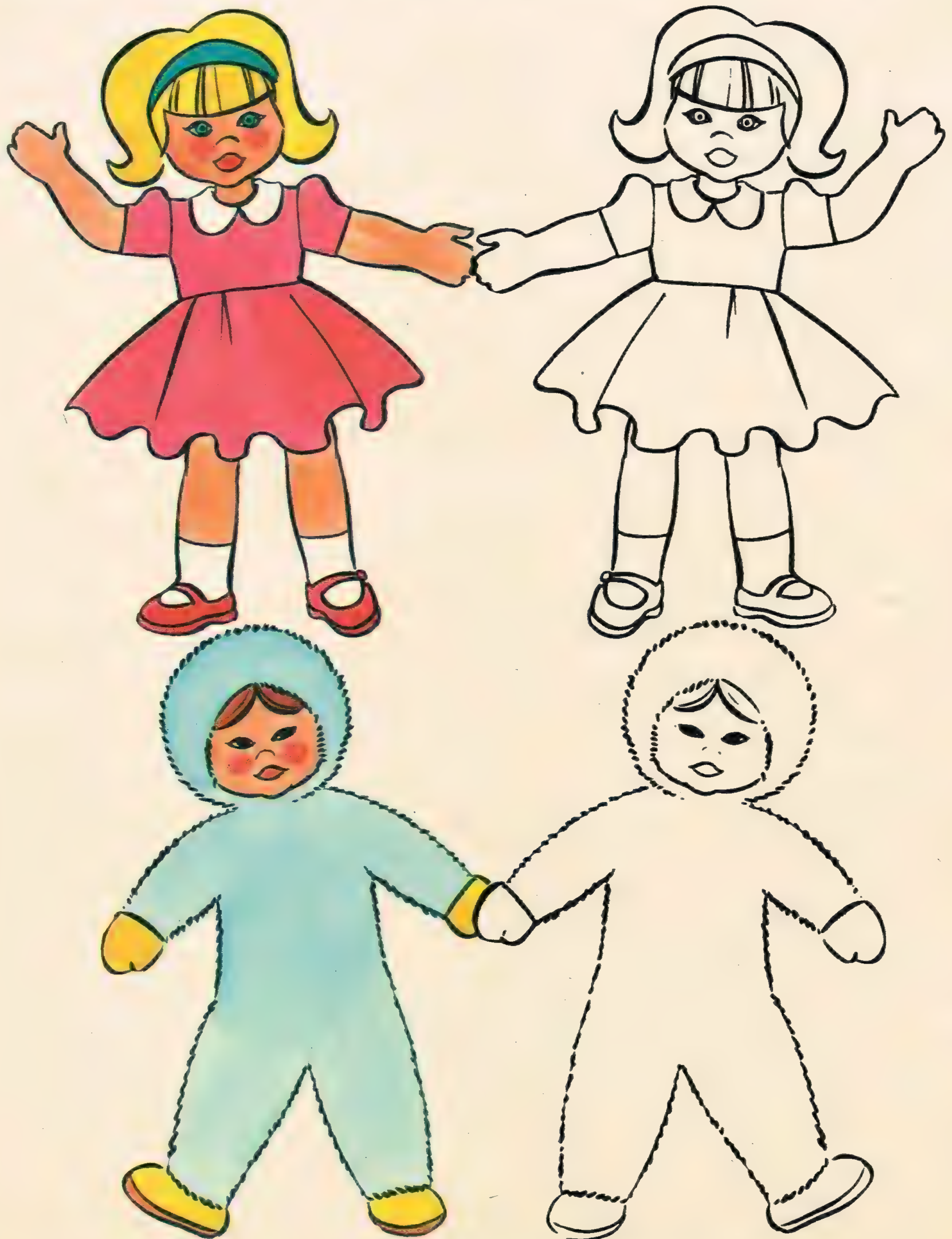
De eerste trom is klaar. Ga er eens voor zitten om de drie andere ook zo mooi te maken!

Kareltje wil een ijsje. Ga er eens voor zitten om te zien door welke gang hij lopen moet om er een te krijgen!

MAAK HET MAAR EENS BONT!

Ik hoef je niet te vertellen, wat je met deze plaat kunt doen.
Maak er maar hééééI mooie poppetjes van!

DE TEDDYBEER DIE NIET BROMMEN KON

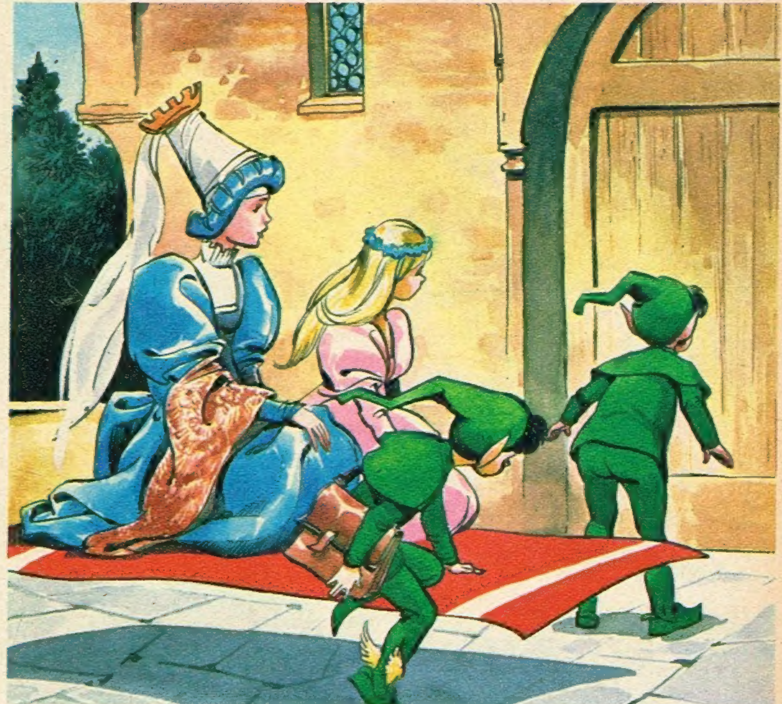
Er was eens een meisje dat een heleboel poppen en speelgoeddieren had. Het meisje heette Wilma, maar hoe haar poppen en haar dieren heetten, dat weet ik ook niet, hoor.
Ze had een lappenpop, een pop die echt slapen kon, een Japanse pop en ook nog een juffrouw-pop, die een heleboel kleertjes had. Dan had Wilma een konijn met een broekje aan, een hond op wieltjes, een olifant van lappen en een teddybeer.
Weet je hoe het eigenlijk kwam dat Wilma zoveel speelgoeddingen had? Ze was geweldig netjes op alles wat ze kreeg. Nooit maakte ze wat stuk. Daarom hoefde mama nooit iets weg te gooien. En omdat er telkens toch weer cadeautjes bij kwamen, kreeg Wilma een hele verzameling.
Als Wilma haar teddybeer op zijn kop hield, zei het lieve dier dadelijk brombrombrom. Maar op een dag, midden in de brombrombrom, was het plotseling uit. De teddybeer bromde niet meer, al hield Wilma hem nog zo lang met zijn kop naar beneden.
De teddybeer vond het zelf ook heel erg dat hij zijn laatste brommetje gebromd had. Maar er was niets aan te doen. Hoe goed hij ook zijn best deed, er kwam geen brommetje meer uit.
„Nou ja, je bent tóch mooi, en lief ben je ook," zei Wilma.
Maar Henriëtje was er ook nog. Dat was het buurmeisje van Wilma. Ze had lang niet zoveel speelgoed. Dat kwam omdat ze alles liet slingeren, waardoor er telkens wat kapot ging.
Ha, dacht Henriëtje, bij Wilma is eindelijk ook wat kapot.
En ze zei plagend: „Ik vind jouw teddybeer niks leuk, nu hij niet meer brommen kan."
„Hij is wel leuk en hij is lief en hij is van mij!" riep Wilma lachend.
Maar ondertussen vond ze het toch maar vervelend dat er zo over haar teddybeer gesproken werd.
„Het is een snertteddybeer," hield Henriëtje vol. „Alle mooie teddyberen kunnen brommen en die van jou zegt niks. Als ik jou was, gooide ik hem in de vijver."
„Nee hoor, dat doe ik niet," riep Wilma verschrikt. „Hij zou nog verkouden worden en ziek."
Henriëtje begreep niet hoe Wilma toch zo bezorgd kon zijn over een teddybeer die ze al zo lang had en die niet eens meer brommen kon.
Op een dag, toen ze samen in de tuin aan het spelen waren, wist Henriëtje de teddybeer ongemerkt beet te pakken en „Floep!" in het water te smijten. „Help, help, er is iemand in het water gevallen! De brandweer moet komen, de politie, help, help, de dokter!" riep Henriëtje, die er een leuk spelletje van wilde maken.
Wilma werd bleek van schrik en in plaats van mee te spelen begon ze te huilen. „Arme teddybeer, nu gaat hij verdrinken!"
Henriëtje schrok nu ook. Ze had haar buurvriendinnetje niet aan het huilen willen maken. Ze ging dadelijk op haar buikje bij de vijver liggen en ze rekte daarbij haar arm zo ver uit, dat ze de teddybeer bij zijn poot kon pakken.
„Hier," zei ze. „Niet meer huilen. Hij is niet verdronken."
Maar Wilma huilde toch, want de teddybeer zag er zo zielig uit met zijn natte pluisjesvacht.
„Ik snap niet hoe hij in de vijver is gekomen," snikte Wilma. Henriëtje durfde niet te zeggen dat zij het gedaan had. Wel liep ze gauw naar huis, haalde een rolletje drop en stopte dat Wilma in de hand.
„Dubbelzout, daar hou je zo van," zei ze erbij.
Maar nu moet je horen. De teddybeer werd afgedroogd en drooggewreven. En toen Wilma zijn vacht daarna opborstelde, begon de beer plotseling te brommen, zo gauw ze hem op zijn kop hield.
„Hoyhoy," juichte Wilma. „Mijn teddybeer kan weer brommen, hoera!"
„Dan heb ik hem beter gemaakt," riep Henriëtje vrolijk. „Ik heb hem in het water gegooid omdat ik mensenredder wilde spelen."
„Heb je dat heus gedaan?" schreeuwde Wilma. „Ga dan maar weg, ik wil je nooit meer zien!"
Ze duwde Henriëtje de deur uit en drie dagen lang bleef ze verschrikkelijk boos op haar buurmeisje.
Toen dacht ze aan het rolletje dubbelzoute drop dat Henriëtje haar gegeven had. Dat was toch wel lief geweest.
Wilma en Henriëtje werden weer vriendinnen.
En de teddybeer bromde nog lang en gelukkig.

GA JE MEE NAAR

1. Nee, nu praten we niet meer over mevrouwtje Sprokeboom. Zo heette de sprookjeskoningin, zolang ze bij de mensen woonde. Nu gaat ze op haar vliegend tapijt terug naar Sprookjesland. De sprookjeslandbewoners hebben een boodschappenjongen naar haar toe gestuurd. Ze kunnen hun koningin niet langer missen.

2. Wanda en Pukkie hebben veel plezier gehad bij de mensenkinderen. Die zullen ze nooit meer vergeten. Maar ze vinden het toch ook weer leuk terug in Sprookjesland te zijn. Zo gauw ze voor het kasteel staan, maakt de kleine boodschappenjongen dat hij wegkomt. „Eindelijk weer thuis!" roept Wanda blij.

3. „Het is hier wel stil," vindt Pukkie. „Zouden ze allemaal slapen?" Hij laat de klopper op de deur vallen. Die gebruiken ze in plaats van een bel. De koningin pakt de brief die de boodschappenjongen haar gebracht heeft. „We verlangen zo naar u. Kom toch gauw," staat daar in. En nu is er niemand te zien.

4. Maar in het kasteel, achter de dikke muren, is het een geweldige drukte. Daar zijn alle sprookjeslandbewoners bij elkaar gekomen om de koningin te verrassen. „Ze zijn er!" fluistert de boodschappenjongen. „Hebben de elfjes hun rozeblaadjes? En zijn de muzikanten klaar om te gaan spelen?" Nog eventjes. . .

Redactie en Administratie: Nassauplein 3, Haarlem. Telefoon 31 92 00. Abonnementsprijs: 35 cent, per kwartaal (13 nrs.) f 4,55. Losse nummers: 50 cent. Girobetaling: Ontvangt U het blad per post onder adresband: girorekening 230200 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad postabonnementen Haarlem met vermelding: Bobo. Ontvangt U het blad van de wederverkoper, gebruik dan postrekening 9822 t.n.v. N.V. Uitgeverij Spaarnestad met vermelding: Abonnement Bobo. Artwork by Eurostudio, Milan.

SPROOKJESLAND?

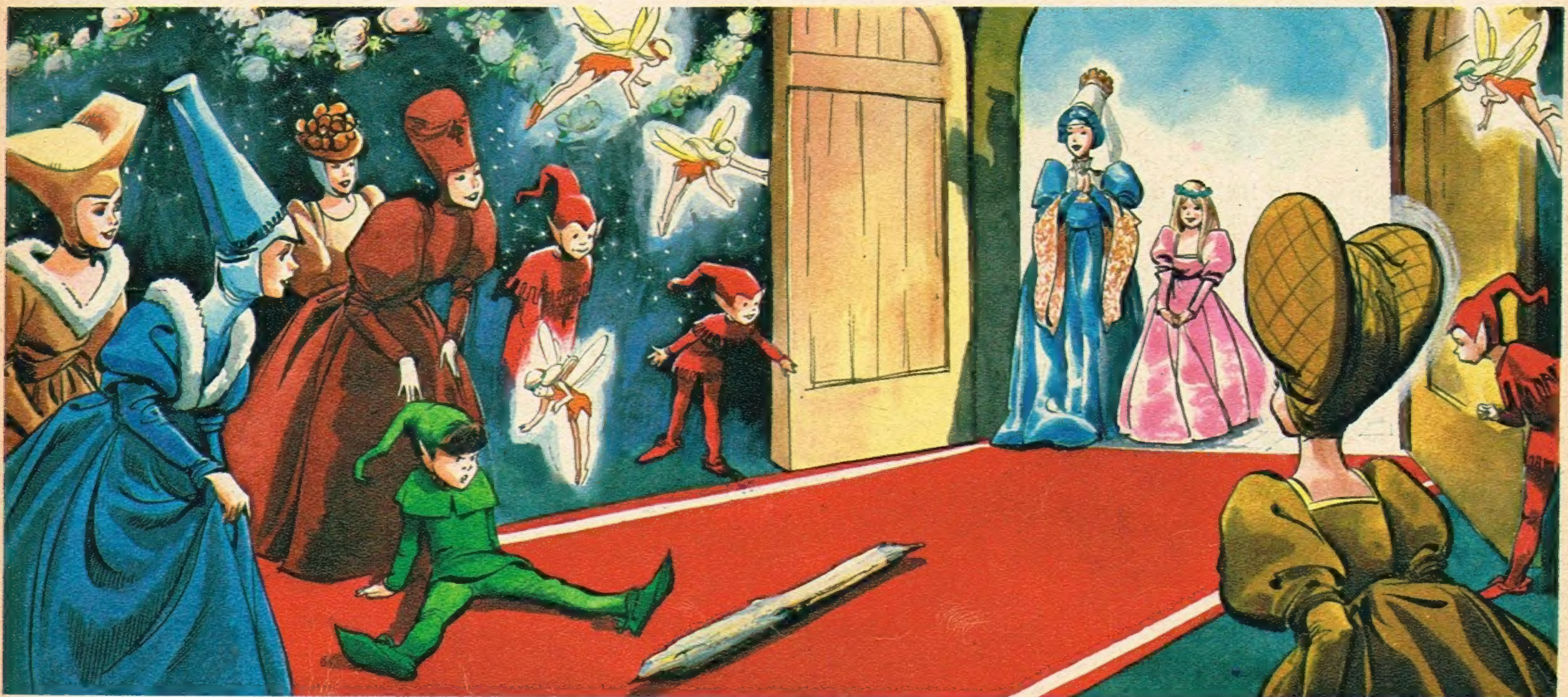

5. Op het laatste nippertje moet er nog een kroontje worden rechtgezet en iets aan de bloemen verschikt. De koningin daarbuiten snapt er niets van. Waar zou toch iedereen zijn? Die stoute Pukkie pakt een dikke paal en roept: „Hiermee geef ik een opdoffer tegen de poort; dan vliegt hij vanzelf open!"

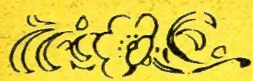
6. „Die kwajongensmanieren had je in mensenland moeten laten," zegt de koningin nog. Maar het is al te laat. Pukkie stormt naar voren. Op dat ogenblik maakt de boodschappenjongen de poort open. Als een pijl uit een boog schiet Pukkie naar binnen. Met de paal onder zijn arm geklemd. „Vliegende schotel, hahaha!"

7. Dat was natuurlijk Wanda, die dat riep. Daarbinnen is iedereen stom van verbazing. Onder de bloemenslingers stonden ze juist klaar om een welkomstlied te gaan zingen. En nu stuift daar die Pukkie het kasteel in, of hij ze allemaal om hun oren wil slaan. Pats, hij tuimelt op de grond. Hij kijkt heel sip.

8. „Dat was een ongelukje," lacht de sprookjeskoningin vriendelijk. En dan begint het welkomstfeest tóch. Rozeblaadjes dwarrelen op ze neer, de muzikantjes spelen. „Welkom, welkom, fijn dat u weer bij ons bent!" roept iedereen. En Pukkie zit daar maar. In Sprookjesland is alles anders dan bij de mensen. Dát wel!

Verspreiding voor België: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 34-38, Antwerpen 1. Telefoon 38.23.80, postrekening 834.05. Prijs per nummer: 7 F. Verkrijgbaar bij de verkopers en in de boek- en dagbladhandel.

Bobo's kijk- en invulspel

Speelkwartier in het Apenbos! Grootvader en grootmoeder Aap houden stilletjes een oogje in het zeil, dat de kinderen niet te veel apestreken uithalen. Als je de plaat goed bekeken hebt, pak dan je potlood en vul in:

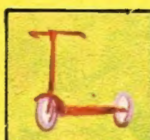
1. Op de plaat staan . . . apen.

4. Ik zie . . . kaatseballen.

2. Papegaaien zijn er ook. Ik tel er: . . .

5. Apen houden ook van steppen. Ik zie er . . .

3. Er rijden . . . apen op de fiets.

6. Er zijn . . . apen met een parasol.

Dit moest je invullen:
nr. 1 - 14; nr. 2 - 3; nr. 3 - 2; nr. 4 - 6; nr. 5 - 1; nr. 6 - 2.